Tarnovsky, Nicolas
"Patrioty"

PG
3948
T3 P3

Ч. 24

М. ТАРНОВСЬКИЙ

„ПАТРІОТИ"

ВИДАНЄ УКРАЇНСЬКОЇ ФЕДЕРАЦІЇ АМЕРИКАНСЬКОЇ СОЦІЯЛЇСТИЧНОЇ ПАРТІЇ.

ЦІНА 10. ЦЕНТІВ.

NEW YORK, N. Y., U. S. of A.

1918

THE ROBITNYK PUBL. & PRINTING CO., Inc.
222 East 5-th Street, New York, City.

Tarnovsky, Nicolas

ПРОЛЄТАРІ ВСЇХ КРАІВ ЄДНАЙТЕ СЯ!

МИКОЛА ТАРНОВСЬКИЙ

Patriots

„ПАТРІОТИ"

ВИДАНЄ УКРАЇНСЬКОЇ ФЕДЕРАЦІЇ АМЕРИКАНСЬКОЇ. СОЦІЯЛЇСТИЧНОЇ ПАРТІЇ.

1918

З друкарні "Робітника".
222 East 5-th Street, New York, City

LIBRARY
JUL 28 1970
UNIVERSITY OF TORONTO

PG
3948
T3 P3

ПРЕДМОВА.

ДОРОГІ ЗЕМЛЯКИ І ТОВАРИШІ, СПІЛЬНОЇ НЕДОЛІ НА ЧУЖИНІ!

Пишучи от-сих "Патріотів" — я мав на думці представити, короткий перебіг нашої минувшини, а головно вказати на те, — що було причиною нужди, — якої довелось зазнати дідам — нашим — і прадідам . . .

До висказаня от-сеї думки, — в повній мірі — причинились сучасні обставини, коли то на жаль більша часть українського робітництва дається обдурити безсовістним провідникам, — котрі тільки, що патріотизмом хвалять ся, а доля працюючого люду, — їх не більше обходить, — як обходило се, — лютого ворога царя — Миколу II-го! . .

Ми справді чуємо — від наших патріотів — богато про минувшину України і говорить ся там також, про кривди заподіяні українському народови, але про те, що було головною причиною от-сих кривд, у них нема найменьшої згадки, а хоч де і є, то все так оброблено, щоб тільки змилити слід та кинути підозрінє, на кого иньшого, а не на дійсних — виновників, каригідної справки!..

Приміром кажеть ся, що — найзавзятійшими ворогами українського народа були — свого часу — Турки, Татари та Ляхи; Що правда, те годі заперечити, але розваживши те — що діялось в самому нутрі України — то мимоволї приходить ся до заключеня, що — сто раз більшими ворогами — являлись свої рідні — так звані — патріоти висшого степеня, — князї, гетьмани, бояре, пани та ріжнородні підпанки!

Коли увесь народ ішов боронити край, перед нападом ворогів, то наші "благородні" патріоти в столици, — радили над тим як-би то піднести більші податки та наложити ще тяжше ярмо на своїх підданих!

Бувало і таке що — коли один князь воював з татарськими ордами. — то другий знова переходив у ворожий табор, та помогав мордувати таких-же самих християн — як він!

(Розумієть ся що не князї били ся з собою, — а народ з народом.)

Не лучше діялось і за гетьманщини; Записано єсть, що — гетьман лївобережної України — Самійлович, воював з тодїшним гетьманом правобережної України — Дорошенком, тільки за те щоб одержати гетьманську булаву, над цїлою Україною — по обох берегах Днїпра..

І не вагались они розбивати один український народ на дві ґрупі, — та підбурювати — щоб мордували себе — як найзавзятійші вороги!..

Такі то були, ті наші князї та гетьмани і лиха їхня господарка була в державі; Кождий з них дбав тільки про себе, а про добро народа їм і не снило ся!..

Ось як звісний український поет — Володимир Масляк — згадує про часи князївства та гетьманщини:

"Як на нас впала пітьма неудачі,
Ми не питали, де сього причини.
Ніг не лїчивши, не могли стояти,
О своїх силах анї пів години.
І князї наші і наші гетьмани,
На суть народну лиш з верха смотрили;
Латано стелю, пошивано стріху,
Але підлоги аж до споду гнили!"

Або ще лутший образець дає нам,

Шевченко, представляючи житє одного патріота - князя, "на нашій Україні" в котрого то:

"Бувало літом і зимою,
Музика тне; вино рікою
Гостий неситих заливає,
А князь аж синій походжає,
Та сим несьмілим налива',
Та ще й покрикує "віват!"
Гуляє князь, гуляють гості —
І покотились на помості...
А завтра знову ожива,
І знову пє і знов гуляє...
І так за днями день минає ...
Мужуцькі душі аж пищать;
Судовики благають Бога...
Пяниці знай собі кричать:
"І патріот! і брат убогих!
Наш славний князь! віват! віват!
А патріот, убогих брат,
Дочку й теличку однимає
У мужика...

Не лутше діеть ся і за наших часів;

От тепер "хвалити бога" у нас на Вкраїні, гетьманщина та німеччина, а все те завдяки тій патріотичній "Раді" — котра так славно приладила сіти для українського народа, а сама перетворилась в гетьмнський кабарет!..

І от до чого довели сучасні наші патріоти; Народ тільки що позбув ся, царя, лютого, — аж ту нова опіка, — з над Рену!

Радуй ся Україно!..

Усі просьвічені народи прямують до чогось лутшого — нового, а Ти український народе одержав те чого позбули ся, праділи Твої — більше як двісті літ тому — назад, —

Ти одержав гетьмана!

Новий гнобитель, новий ворог — котрий тільки чигав на те щоб Ти повірив, на масні слова!..

А тепер, то вже спокійно клятий Німець забирає, пшеницю із Твоєї комори..

Такий то патріотизм наших "благородних" патріотів...

Такі були князї, такі гетьмани, такі і сучасні патріоти, — потомки гетьманські, та "високо-вчені" редактори;

І ми дивлячись на них та на їхню роботу, можем сьміло сказати за — Шевченком що—

Доборолась Україна,
До самого краю;
Свої діти гірше ката
Єї розпинають!..

На такій то підставі Товариші — земляки мої — пишу я от-сих "Патріотів", та

можливо що — де-кому не до вподоби будуть они, — але я буду радий з того що сказав те, що хотів і що повиненен був сказати!..

Автор.

„ПАТРІОТИ"

З

А кров, за сльози, за руїни—
Що навістили Україну,
З ласки неситих хижаків —
Прийдеться ту мені повстати
І явно де-що розказати, —
Чому і як народ терпів'

***

Були колись князї на Руси,
Прегорді вражії пани, —
Що братолюбієм хвалились,
А між собою так сварились,
Немов собаки ті!.. Они —
Князї от-ті неситі,
Щоби на дїлу довершити,
Хто лутше вміє панувать
І хто із них по ріднім батьку
Одержать має більше спадку —
За те велїли воювать,
Та посилали свої стада,
І так з громадою громада,
На смерть провадила війну,

А наші князики сиділи —
Аж поки мира захотіли, —
Тоді при меду і вину,
Сходили ся і цілувались
І знов по своєму братались,
А як попились, — то знова
Счиняв ся спір — різня нова!..
От так народ ішов до бою,
Точити кров невинну свою,
За вражих трутнів — ледарів,
Та доборов ся аж до того,
Що із лицарства боєвого
Осталось стадо нуждарів,
А хитрі князики зібрались,
Та із Ляхами побратались, —
(Щоб поміч дали ті для них...)
Се чиста правда, а не сьміх, —
Що патріоти ті преславні. —
Князї на Руси стародавній,
Щей поженились у Ляхів,
А своїх вірних — нуждарями
І безпомічними рабами,
Віддали польским королям,
Й самі теж польщитись почали,
Та враз з Ляхами вже здирали
Шкуру з покірних мужиків,
І довели они до того,
Що з Руси стало ся нічого
Тільки руїна і степи;
Хиба що дехто із неволї

Втікав від пана, та в степах, —
Знайшовши рівную дружину, —
Чекали вільної хвилини —
Щоби помститись на катах!..
Зразу хижацтвом занимались,
От сї недавні наймити,
А вже пізнійше — то збирались,
В могучі полки, — щоб іти,
На Турків, нехристів — Татар;
Було, густійше чорних хмар,
Вкривали море байдаками,
У Царгороді аж були!
І сьвіт здумів ся хижаками,
Як вісти про таких пішли,
Що Турків славно так голили,
З грошей і всякого майна!..
Страшна — як бачите — війна,
Та для хижацтва се нічого, —
Ішли собі — "немов до бога",
На смерть із усьміхом в устах,
А що завзято воювали,
То й слави трішечки придбали,
От сї, нетяги - хижаки,
І звісні своїми ділами,
Вже уважались лицарями,
А прозивались **козаки!**

***

Почули наші "патріоти",
Колишні князики — пявки, —
(Що в польські вбрались жупанки

І з Ляхівками поженились...)
Почули те, тай зажурились:
"Ану-ж повстануть наймити,
В сильну могучую державу
І за свою колишню справу,
Звелять помстити ся на них!!."
І голос гордости притих.
А на то місце страх безмірний
У їхні душі загостив...

Та щоб від лиха відвести, —
Взялись на хитрощі — до діла, —
І хоч вже іскра — волї — тліла,
На тих степах — на Україні,
І хоч гуляли по руїні
Напів підпиті козаки —
То наші князики - пявки,
До них поволи підлизались
І свої руки подали,
Та для вигоди побратались
І знов до того довели,
Що їх старшими вибирали
І ріжні почести давали; —
Бунчук, булаву, хоругов...
І знов текла мужицька кров,
За трутнів своїх - ледарів —
Гетьманів славних лицарів!..
Колись рішало ся різнею —
Щоб поділити ся землею,
А що землї у них до волї, —
То гинуть люди в чистім полї

Для справи старших і для слави
І за гетьманськії булави!..
От-так змінилась їх натура,
Мабуть те все що їхня шкура
Не та остала ся на них....

***

На час якийсь — сей глум притих
І вже здавалось що народу,
Заблисла зоря свободи —
Аж ту в додатку до біди,
Ляхам захтілось панувати,
Та нуж гетьманів воювати! —
(Щоби керму від тих забрать.)
А ще Богдан — як розізлив ся,
Та із Чаплинським посварив ся, —
А після суду короля —
(Щоби за своє відомстить ся.)
То аж до Січи почвалав
І всіх до бою збунтував!..
Знова почала ся різня, —
Сим разом вже не з бісурманом,
А з братом своїм Славянином —
З Ляхом — (таким-же хижаком,
Як тії князики - гетьмани —
Що завдали Вкраїні рани!..)
І потекла козацька кров,
За славу гетьмана — булаву,
Та за бунчук і хоругов!..

***

Та вже як справа покінчилась —

Ляхів прогнали козаки,
А Україна опинилась,
(Із ласки гетьмана — таки)
В московських петлях і кайданах, —
Віджила кров в козацьких ранах
І потекла старим Дніпром,
Тоді побачили розгром
Своєї волї — козаки,
Пізнали що таке пявки,
Щей свої рідні не чужії, —
На позір праведні — святії, —
Як під царський прийшли покров,
Забули свою "рідну кров",
Та помосковщились катюги
І дожидаючи заслуги,
Давили своїх -же братів
Вільне козацтво у неволї,
Ще гірш колишніх наймитів!...

***

Терпів народ наш много лиха,
Та вже такого як отсе, —
Ніхто — здаєть ся не знайде —
Щоби і сьвіт і цілий проїхав! —
Бо наші шляхтичі —бояре,
В Московщинї собі гуляли,
А за Вкраїну нї ду-ду!...
Сами привели на біду
Та полишили на поталу,
Отсих нещасних козаків,
Що повернули в наймитів

Цареви клятому на хвалу!..

***

На ділу вже України не було,
Тільки усюди ще гуло,
Від ріжних криків і протестів,
Та від жажди тяжкої мести —
І ще сильнйщі де-не-де,
Точили битви з Москалями,
(Зглядно з московськими царями)
А вже Мазепа як упав —
Що під Полтавою стояв —
Разом із шведськими військами, —
Тоді увесь сей рух пропав!
І від тоді вже літ зо двісті,
Зносив неволю наш народ.
І ненаситцям для вигод,
Палати ставив — мурував, —
(Кажуть що сам-же Петроград,
Тільки на трупах і повстав, —
На трупах тих-же козаків!..)
А кождий з наших князиків, —
Що патріота удавав, —
Сидів спокійно та сповняв
Начальні розкази царя,
І де підняла ся зоря, —
Визвольна думка між рабами,
То патріоти ті ділами,
Все доказали свою ціль, —
Що тільки перла їх до того,
Щоб земляка таки свойого,

Продати за маслак і хміль!...
І призабули Україну,
Тільки над бідним мужиком,
Знущались тяжко, до загину,
І гірше гудили як псом!...

***

Поволи, поволи і сьвіт поступає,
І сонце вже сходить і лучі горять,
Щеза чорна мара, усюди свитає
І діла новії ідуть — не стоять!
Дрожить Україна у царській петлиці,
Народ виглядає полекші — і жде,
І тяжко ридає, з недолею бєть ся,
І правди чекає — а правди нігде!
Кроваві ріки течуть в Чорне море,
Тюрма і каторга єдина судьба,
Недовго, недовго — як грім розвалить ся
Народного гніву, велика клятьба!
Терпить Україна — єї-ж патріоти,
Потомки гетьманів і руських князів,
У паньстві гуляють, про себе лиш дбають,
На що дали доказ вже сотні разів;
Коли всї народи, у дикому шалї,
Під напором своїх князів і царів,
Чинили масакру і нищили все те
Над чим заходились сотками років,
То «наші» потомки гетьманської слави,

Також потягнули, на кляту різню,
І «славно» точили кров братню ріками
За царськую ласку — за ранґу марну!..
Та сьвіт поступає, вже дніє свитає,
Народ вже підняв ся з відвічного сну,
Протер свої очи, а поклик рокоче:
«Витай пролєтарю визвольну весну!»

***

Ту знов патріоти взялись до роботи,
І нищать все добре — що сили у них,
Щоб тільки порядки старі привернути, —
Бо їх рабська служба — в порядках старих!..
Пропало! Царя вже не стало, —
За керму ведеть ся завзята борба, —
Чи мають рядити старі патріоти, —
Чи ряд пролєтарський наставить судьба!?
Одно лиш, — одно замітним єсть,
А се патріотів ганебні діла, —
Потомків гетьманських — князів християнських,
Що ціль їх — супроти народа звела;
Ратують порядки, дідів своїх спадки,
Щоб далї народом рядить, —
На поміч прокляту — взивають — Німоту,
— Щоб рух пролєтарський здавить!..

О честь патріоти! За вашу роботу
Народ вас осудить колись;
За вражі химери «царів і кайзерів»
Весь сьвіт до розправи візьмесь!..

ЕПІЛЬОҐ.

Пробачте братя мої милі,
Що за діла такі узявсь,
І України — вражу долю,
Кладу на рівні мому болю —
Що десь в душі моїй закравсь, —
А патріотів тих преславних,
Князів — гетьманів хитросправних,
Замість славити — вихвалять, —
Кладу на рівні з ворогами, —
Катами лютими — царями —
Що звикли тільки панувать!...
І так по черзі чешу з рідка,
Щоб кождий з них мов та ягідка,
Перекотив ся під перо!...
Та може бути що на лихо,
Знайдеть ся хто і скаже з тиха,
«Що не моє у тім діло
І не мені таких судити
Премудрих, славних і великих, —
На те «учених» становлять!..»
Нехай і так — я не від того,

Щоб для добра людства усього,
Заткати рота і мовчать, —
Але скажіть — же «ради бога», —
Яка найлутшая дорога —
Щоби добитись до мети?...
Чи-ж можна тихо так сидіти —
Як наші «вчені» паразіти,
Катам віддались в наймити, —
А люд робучий загибає
Шукає правди — виглядає,
Учених просить: **"Поможіть!"**
А їм про те анї не снить ся,
Усякий тільки і сьміеть ся,
Та оминає здалегіть!...
Тому то братя мої милі
Узяв ся я за те діло
Яке онодї скрізь було,
На тій нещасній Україні,
Страшній — незавидній руїні, —
І не вагаюсь змалювать,
Князів — гетьманів — «патріотів,»
Котрі — мов Юди «Скаріоти»,
Тільки і звикли торгувать,
Убогим своїм просто — людом,
І за ненависну облуду,
Велїли кляті воювать!...

***

Нераз, не два вже говорилось,
Про те-що діялось — творилось,
Над тим нещасним мужиком,

Як всякі свої і чужії,
Сплїтали пута вікові,
Та щей грозили пястуком!
Не раз не два ми те читаєм,
І так нїби то розважаєм, —
Яке то дїялось колись,
А ту-ж заплющили ми очи,
На жаль і бачити не хочем,
Які між нами розвелись,
«Великі» «мудрі» та «учені»
Разом і сьвітські і сьвячені
У темноті, народ держать,
Кругом розсїлись мов ворони,
Порозпускавши бистрі шпони,
На жир чекають і кричать!...

***

Тепер вже годї замовчати, —
Бо думка преть ся — розказати,
По правді — як оно було,
Колись на Руси — Українї,
І як тепер на тій руїнї
Ведуть они своє дїло;
Усї «премудрі» і «великі»,
Що тільки шуму, тільки — крику,
Навикли часто піднїмать,
За теє тільки тепер бють ся
І патріотами зовуть ся,
Щоби гарненько панувать.
Над меньшим братом — що в недолі
Тремтить і жде сьвятої волї,

Та далї тягне те ярмо, —
Котре князї ще наложили,
Потім гетьмани, що водили, —
Поки цареви продали!..

***

Такі преславні патріоти,
І ту між нами розвелись,
І де не підеш придивись;
Кричать, горлають і кленуть,
І зраду тому закидають
Та пройдисьвітом називають,
Хто тільки йде на праву путь!..
Попи, дяки, пани — доктори, —
Усюди звісні редактори,
Взяли ся нищити усе
Що йде до єдности і волі, —
До щастя людського і долї, —
Що сьвіту рівність принесе!...
В додатку ще такі причинки, —
Як своєрідні Починки, —
Кричать, горлають — скавулять:
«Чому робітники в покорі,
Не йдуть до тих-же редакторів,
О право голосу — прохать!»...
Чому не хилять свої спини,
І з патріотами оттими,
Не вихваляють тих панів;
Що Україну обдурили,
Та проти неї запросили,
Війська німецьких дерунів!

Та щей тому так нарікають
І на все горло скавуляють;
«Чому робітники оттії,
Ідуть о власних своїх силах,
А на підвалинах зогнилих,
Не хочуть труду покладать!...

***

Вкінци ще я такеє скажу;
Поки аж в гробі не поляжу, —
Буду те тямити одно, —
Що — ні кайзери — великани,
Анї князї, анї гетьмани, —
(Що все жиють з робучих мас)
Ані сучасні патріоти,
Не стануть з нами до роботи, —
Бо їх інтерес — проти нас!..

***

Тому то братя уважайте, —
На того бистрий позір дайте,
Хто хитро, кров народну пє;
Брататись з тим — нам не годить ся
Що над робітником сьміє ся,
А патріота удає!...

(КОНЕЦЬ).

Трой, Н. Й. 28/6, 1918.

„Медитація псевдопатріота"

"Обніміте, брати мої,
Найменьшого брата".

Шевченко.

„Обнімімо-ж ся братове!"
Знову клич роздав ся;
Чому-ж тепер найбільший брат
В кутку заховав ся?
Гей до праці! — Піднімайтесь
України діти,
І великі — меньших братів
Щиро обніміте!
От так звучав клич братерський
Тут в чужій країні
До тих, що то ради служби
Ширили кириню.
Та нічого; — Клич пролетів
І знов стало тихо,
Тільки там десь за буфетом
Озвав ся на лихо
Якийсь голос.
Що за голос?

Чи се голос великого,
Чи малого брата?
Побачимо... Почуємо,
Що буде казати...
Може справді великий брат
Руки простягає
До меньшого, щоб обняти
Чи може згорджає?...
"Обніміти меньших братів?!...
Голос відозвав ся;
"Ой, любенькі, що то я вже
Не наобнімав ся
Тих маленьких.
Обнімав я, обнімав я,
Тоді як платили
Як моє імя нівроку
З почестю сьвятили.
Було й за що обнімати,
Бо то річ велика.
Тоді то я й писав більше ,
Уживав язика.
Та нишечком міркував я,
Що они повірять
І ні за "се" ні за теє
Лаврами наділять,
Короною вкоронують,
Князем втитулують,
Й, булавою наділивши,
Гідність пошанують.
Але де там! Не хотіли
Мене вшанувати,

Щей до шуфлї — до роботи
Готові післати!
І кажете обнїмати?
— Нї, таки не буду,
Бо я собі гоноровий,
Нехай знають люде!
— Як хочете (обнїміте,)
А я граю пана
І з хлопами братати ся
Нїяк не пристану!

Сумні картини.

I.

То не степ широкий, дужий,
На шляху виднїє,
То не вітер буйнесенький
По Вкраїнї віє; —
То багнети смертоносні,
Шляхи закривають,
То женщини на Вкраїнї
Катів проклинають!

То не сонце промінисте
Над ланами сьвітить,
І не камінь то у грудях
— Жаль болючий цїпить;
То хати — огнем — горючі,

Полумєм палають
І у грудях нужні серця
З болю умлївають!

То не зоря вечірная
З неба виглядає,
То не місяць білолиций
На сьвіт позирає,
То жена — прощає мужа
В далеку дорогу,
То муж - батько покидає
Родину убогу!

То не пташки у садочку
Сумну пісньвиводять,
То не ластівка — маленьких
До гнїздочка зводить;
То діточки так ридають
В лихую годину,
То матінка кличе в хату
Дрібненьку родину!

II.

Там по полю, по широкім,
Стогін, стогне — віє,
Гук і стук, житє із смертію
Котить ся шаліє!
А в дубинї, при долинї
Огнем повіває,
Ніжна хатка в поломіню
Тріщить — догаряє!

"Діти мої" — кричить мати
Горе мені, горе!
Мушу з хати, вас дістати!...
Тай шубовсть — як в море
До хатини. Нещаслива!..
Хата затріщала, —
Крик зчинив ся, присли іскри,
Тай знов тихо стало...

III.

Повертали братовбійці
З кровавого бою,
Повертали, та витали
Села рідні, свої.
Розійшли ся по домівці,
Родину витають...
А він один через поле
Домів поспішає,
Понад річку, при долині...
От, от, власна хата,
От, от, вийде жінка мила,
Діти крикнуть: "Тату!..."
Підспішує — Що се?.. Боже!...
Пожарні руїни! —
Двоє старших, — а там жінка
Й найменша дитина
У обіймах. Трохи глини
І попелу купа
Сам не вірить, скаменілий,
Очи стали слупом...

Взяв револьвер, в груди мірить,
Курок відтягає...
Піт кроплистий на долівку,
Струями стікає...
"За цісаря і за Бога"...
Проклята година!...
А — се буде за убійства
За мою родину!
Оглянув ся кругом себе,
На згарища купу,
Рух... Секунда... Гук роздав ся.
І сам упав трупом.

ТОВАРИШАМ.

До вас, товариші недолї,
Други в борбі в сьятому дїлї,
Взиваю я: ступайте сьміло.
Шляхом до людскости — до волї.
Ступаймо други мої сьміло!

Шлях невигоди і терпіня,
Шлях переслїдувань братами,
Хай буде сонцем перед нами,
Що стріне наші поколїня,
Вільним народом — не рабами!

Скажімо сьміло — куди йдемо,
За що поносим, труди й болї.
Скажімо сьміло: "Ми з неволї,
Ідем і сьвіт цїлий ведемо
До правди, єдности і волї!

А як кому прийдеть ся вмерти,
З кличем в устах: "Прощайте други,
Я вже свобідний від наруги!..."
Там напись виросте нестертий:
"Він вже умер! Прощайте други!"

Як же не разом дійдем до цїли,
До правди, щастя, сили, волї,
Як сьвіт цїлий буде на волї;
Тодї ми збрую — стріли,
До гробу зложимо в спокою.

Тодї то в жертву, вже не крови,
Буде потрібно всему сьвіту,
— Не днів, у нуждї, пережитих;
А щиро — братньої любови,
Щоби братів — людий любити.

Весь сьвіт!.. Наука, правда, воля,
Се чисто — людяна ідея,
Се дїло важнеє — сьвятеє...
Сьмілож други туди стремімо,
З огнем старого Промитея!

А як нам всїм прийдеть ся вмерти,
На шляху нужди і недолї,
То внуки наші вже на волї,

Приймуть той сьмілий крок — отверто,
По своїй думці — своїй волі!

Той сьміло други йдім до бою,
Година вибила — спішімо!
Прапор скровавлений взнесімо!
Над сьвіт могутньою дугою
І разом так вперед ідімо!

Вірте у сили свої.

Руки робучії,
Сарця болючії,
Уми приспані у сні;
Вірте у здібности
Свої могучії —
Вірте в побіду — в борні!

Щиро — не злобою,
Людства подобою,
Серце до серця, всі враз!
Сонце вже блиснуло,
Громами приснуло,
Промінєм сьвітить для нас.

Сьміло з охотою,
Спільно роботою,

Ми захищаємось самі;
Проч із буржуями,
— Грошо - полюями,
Вірте у сили свої!..

„Безпартійному".

Ідеш і сам мабуть не знаєш,
Яким шляхом ти поступаєш...
У місті рух, народу много,
Ідуть богаті і убогі;
Пани в театри поспішають —
Убогі-ж ласки дожидають,
— Чи то в фабриці, чи на полю,
Та все сповняють дущих волю!..
Попи з амбон учать покори,
— Туманять душі, (душі хорі)
А ти один ідеш між ними, —
Се-б то між добрими і злими,
Та пісню свою їм співаєш, —
Часом хвалиш їх, часом лаєш!..

ЗМІСТ:

Предмова	М. Тарновський		стор.	3
"Патріоти"	„	„	„	9
Епільоґ	„	„	„	18
"Медитація псевдопатріота"		„	„	23
Сумні картини	„	„	„	25
Товаришам	„	„	„	28
Вірте у сили свої	„	„	„	30
Безпартійному	„	„	„	31

На складі „Робітника" можна набути такі книжки:

Словар чужих слів	$2,00c
Фільозофія штуки — Е. Тен	50
Короткий начерк соціялїзму в оправі	50
Селянство і соціялдемократія	40
Міжнародний робіт. і соц. рух	40
В часи війни — Гр. Семешко	40
Про землю, сонце і сьвізди — Др. Іван Раковський	40
Новітна суспільність і церква — Т. Бартошек	35
Цар голод	35
Короткий начерк соціялїзму — М. Гілквіт	35
З житя первістного чоловіка і сучасних дикунів	35
Звідки взяв ся чоловік	25
Про походжене та розвиток мов	25
Народність і її початки — К. Кавцкий	25
Історія українського соціялїзму в Галичині	25
Що таке поступ — Ів. Франка	25
Комунїстичний Маніфест	25
Початки релїґії	20
Інтернаціонал	20
Карл Маркс, його житя і наука	15
Соціялїзм а релїґія	15
Робітничі пісьні	15
Робітниця мати	15
Ціль і понятє соціялїзму	15
Чому женщини жадають політичних прав	15
Основні засади комунїзму — Ф. Енґельс	15
Розвиток соціялїзму від утопії до науки	15
Промова на суді — В. Л.	15
Продукція — Н. Каришев	10
Релїґійна пошесть	10
"Патріоти" — М. Тарновський	10
Дорога до сьвідомости	10
Галицькі погроми — М. Г. Цеглинський	10
Кляса проти кляси — Л. Мартов	5
Віра і громадські справи — М. Драгоманів	5
Павуки та мухи	3

"ROBITNYK"

222 East 5-th Street New York, N. Y

PG
3948
T3P3

Tarnovsky, Nicolas
"Patrioty"

PLEASE DO NOT REMOVE
CARDS OR SLIPS FROM THIS POCKET

UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARY